'Ο Μπρέζνιεφ ἐδημοσίευσε ἀναμνήσεις ἀπό τὸ Καζαχστάν

θαυμάζει τὸν καθημερινὸ ἡρωϊσμὸ ἁπλῶν ἀνθρώπων

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ «ΞΕΧΕΡΣΩΜΕΝΗ ΓΗ»

ΜΟΣΧΑ ('Ιδ. 'Υπ.). 'Η λέξη «τσελιν.ὰ» (σημαινει «χέρσα γῆ»), στὴ ρωσικὴ γλῶσσα εἶχε πάντα μιὰ σημασία — «ἀκαλλιέργητη γῆ»). Ὅμως ἐδῶ καὶ ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα χρησιμοποιεῖται μὲ ἄλλη ἔννοια. Σημαίνει ὁλόκληρη γεωγραφικὴ περιοχὴ ποὺ ὕστερα ἀπὸ γοργόρυθμη γεωργικὴ ἀξιοποίηση δίνει μεγάλες ποσότητες φτηνὰ σιτηρά.

'Η μετατροπὴ σὲ εὔφορη καλλιεργημένη γῆ χέρσων ἐκτάσεων τοῦ Καζαχστὰν στάθηκε ὄχι μόνο τὸ μεγαλύτερο ἔλλα καὶ ἕνα οἰκονομικὰ συμφέρον ἔργο, — θυμᾶμαι ὁ Μπρέζνιεφ. Τὸ Καζαχστὰν πούλησε στὸ Κράτος κατὰ τὰ τελευταῖα 24 χρόνια πάνω ἀπὸ 250 ἑκατομμύρια τόννους σιτηρά. 'Η χώρα ἀπεκόμισε 6,1 δισεκατομμύρια ρούβλια καθαρὸ κέρδος. Νὰ μὲ ποιὸ θαυμάσιο ἀποτέλεσμα κερδήθηκε ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ στὴν οἰκονομικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας μάχη γιὰ τὰ σιτηρά.

Μιὰ ματιὰ στὰ γεγονότα μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἐτῶν καί, προπάντων, ὕστερα ἀπὸ δεκαετίες, δίνει μιὰ ἠλεγμένη ἰδέα γιὰ τὸ μέγεθός τους· Ὅπως, εἶπε ἕνας ποιητής: τὸ μεγόλο φαίνεται ἀπὸ ἀπόσταση. 'Η ξεχερσωμένη γῆ — ἡ «τσελινά», δημιούργησε δική της φιλολογία: οἱ κονομικὲς καὶ κοινωνιολογικὲς ἔρευνες, σειρὰν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν ἐδαφολογικοῦ περιεχομένου, ἀγροτεχνικοῦ καὶ φιλολογία πού ἀφορᾶ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, στατιστικοὺς κώδικες καὶ συλλογὲς ποιημάτων, ἀπομνημονεύματα καὶ ἤλια αὐτὰ προκαλοῦν ἔντονο ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν, εἴτε πρόκειται γιὰ βιβλίο γραμμένο ἀπὸ διευθυντὴ σοβχόζ, ἀπὸ συλλέκτη ἢ διακεκριμένο δημόσιο ἄνδρα, ἢ ἀπὸ τρακτεριστά.

Σήμερα μποροῦμε βάσιμα νὰ ποῦμε πὼς τὸ βιβλίο μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ Μπρέζνιεφ, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ξεχερσωμένη Γῆ», ποὺ τώρα μόλις κυκλοφόρησε στὴ Μόσχα, καὶ τράβηξε κόλας τὴν προσοχὴ τῶν ἐκδοτῶν στὶς ξένες χώρες, θὰ καταλάβει μεταξὺ τῶν τόσο ποικίλων ἔργων γιὰ τὴν ξεχερσωμένη γῆ, μιὰ ξεχωριστὴ θέση. Πιὸ πάνω, παρέθεσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίο ὡρισμένους οἰκονομικοὺς δεῖκτες, ποὺ εἶναι πραγματικὰ εντυπωσιακοί. 'Αλλ.' ὅπως τόνισαν κόλας οἱ σοβιετικοὶ καὶ ξένοι κριτικοὶ αὐτοῦ τοῦ ἔργου ὁ Μπρέζνιεφ, ἐκτιμᾶ, μὲ τὴν προσκοῦσα σ' αὐτὸν εὐρύτητα ἀντιλήψεων καὶ βαθύτητα σκέψης, τὰ γεγονότα σὰν κομματικὸς καὶ κρατικὸς ἡγέτης ποὺ ἐνδιαφέρεται ἡ σοβιετικὴ κοινωνία νὰ χρησιμοποιεῖ καὶ στὸ μέλλον ἐνεργὰ τὰ μεγαλεώδη διδάγματα ἀπὸ τὴν ξεχερσωμένη γῆ.

'Από τὰ διδάγματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ὑπογραμμίζει ὁ συγγραφέας, ἐκεῖνα ποὺ προσελκύουν ἰδιαίτερα τὴν προσοχὴ εἶναι τὰ ἑξῆς:

Στὰ δυτικὰ ἔντυπα συχνὰ συναντᾶ κανεὶς παράξενους συλλογισμοὺς γιὰ τὰ κίνητρα ὡρισμένων ἡρωϊκῶν πράξεων ἀτομικοῦ ἢ μαζικοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν σοβιετικῶν ἀνθρώπων: ἂν κάποιος δὲν τὰ καταφέρνει νὰ τὶς ἀποδόσει σὲ ἰδιοτέλεια, σὲ ἀγωνιώδη ἐγωϊστικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς θέσης στὸν Ἥλιο, τότε τὶ ἀποδίδει σὲ «πίεση ἀπὸ πάνω» στὴ «δικτατορία» καὶ τὰ παρόμοια.

Στὸ βιβλίο τοῦ Μπρέζνιεφ «ζεῖ» πλῆθος ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους αὐτός, στὸν καιρὸ ποὺ ἦταν γραμματέας τῆς ΚΕ τοῦ Κόμματος τοῦ Καζαχστὰν, γνώριζε προσωπικὰ καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους διαφυλάξε, στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, βαθὺ σεβασμὸ καὶ αἴσθημα βαθιᾶς ἀνθρώπινης προσήλωσης. Τὴ χέρσα γῆ τὴν ξεχέρσωσαν καὶ τὴν ἀξιοποιοῦσαν κυρίως, οἱ νέοι, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ γι' αὐτοὺς ρομαντισμό, αὐθορμητισμὸ καὶ τὴ σβελτάδα. 'Ωστόσο, θὰ ἦταν σφάλμα, νὰ ἰδεῖ κανεὶς σ' αὐτὲς τὶς ἰδιότητες τὴν ἠπγὴ τοῦ ἀτομικοῦ ἢ τοῦ μαζικοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν ἀνθρώπων ποὺ πρῶτοι ἄρχισαν τὸ ξεχέρσωμα τῶν παρθένων ἐδαφῶν, τῆς συνειδητῆς τους στάσης ἀπέναντι στὶς ἀντιξοότητες ἀκόμα καὶ στὶς στερήσεις· στὴν ἀρχὴ ζοῦσαν σὲ σκηνὲς πάγω στὸ χιόνι, ὕστερα ἤρθε ὁ ἐξαντλητικὸς καὶ ἀφόρητος καύσων, καὶ ἡ ὁλοένα δυσκολότερη ἀπὸ μέρα σὲ μέρα δουλειὰ στὰ τρακτέρ· τὸ ὄργωμα στὴν παρθένα στέππα σὲ τετράγωνα δυὸ χιλιομέτρων στὸ μάκρος καὶ στὸ φάρδος.

Σὲ ὅλη μου τὴ ζωή, — γράφει ὁ συγγραφέας, — μοῦ ἔτυχε πολλὲς φορὲς νὰ πειστῶ ὅτι κατὰ κανόνα καὶ σὲ συνήθεις συνθῆκες οἱ ἥρωες εἶναι σεμνοὶ καὶ ἀπαρατήρητοι. Κόνουν ἁπλᾶ καὶ ἀναντίρρητα τὴ δουλειά τους. Τέτοιος ἦταν καὶ ὁ τρακτεριστας Δανιὴλ Νεστερένκο. Εἶχε βοηθήσει τοὺς συντρόφους του νὰ περάσουν πάνω στὸν πάγο τοῦ στεππώδους κοταμοῦ τὰ τρακτέρ τους, ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν πέρασε· Κάτω ἀπὸ τὸ δικό του τρακτὲρ ὁ πάγος ἔσπασε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς μηχανῆς. Κανεὶς στὸ σοβχὸζ δὲν ἤξερε πὼς ὁ Νεστερένκο ἦταν "Ηρωας τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Αὐτὴ τὴν τιμὴ τιμὴ διάκριση τὴν εἶχε πάρει γιὰ τὴ διάβαση τοῦ Δνειπέρου, γιὰ τὴ συμμετοχὴ του στὴ συντριβὴ τῶν χιτλερικῶν κατακτητῶν. Μιὰ λεπτομέρεια μοῦ κέντησε ἰδιαίτερα τὴν προσοχή, — γράφει ὁ Μπρέζνιεφ, —: Στὴ σκηνὴ τοῦ Νεστερέγκο οἱ φίλοι του ἔβρεχαν φυτεύνια ἀπὸ τυκραϊνικὲς ὕβυσινιές, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε ὅτι ὁ Νεστερένκο πήγαινε στὸ Καζαχστὰν γιὰ πολὺν καιρό....

Σήμερα, τὴ γεωγραφία τῶν ξεχερσωμένων ἐκτάσεων τοῦ Καζαχστὰν μπορεῖ νὰ τὴ μελετάει κανεὶς ἀπὸ τὶς ὀνομασίες τῶν σοβχόζ, ποὺ εἶναι ἐργατικὲς ἀγροτουπόλεις, μὲ τοὺς ὁλόϊσιους σταυρωτοὺς δρόμους, μὲ μονόροφες βίλλες, μὲ δισώροφα καὶ τριώροφα σπίτια γύρω ἀπὸ τὴν πλατεία, στὸ κέντρο, ὅπου βρίσκονται οἱ διοικητικὲς ὑπηρεσίες, τὰ καταστήματα, τὸ ἑστιατόριο καὶ τὸ τεϊοποτεῖο, ὁ κινηματογράφος καὶ λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ κέντρο, στὴν κυέσινη ζώνη τὸ σχολεῖο, ὁ παιδικὸς σταθμός, τὸ νοσοκομεῖο. Πρόκειται γιὰ τὰ σοβχοζ «Μοσκόβσκη», «Λένινγκράτσκη», «Κίεβσκη», «Ντνιεπροπετρόφσκη», «Γιαροσλάβσκη», καὶ ἑκατοντάδες ἄλλα.

Τὸ ξεχέρσωμα τῶν παρθένων χέρσων ἐκτάσεων — γράφει ὁ Μπρέζνιεφ, — δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ στὴν «προόραση» καὶ τὴ θέληση κάποιου ἑνὸς μόνο ἀνθρώπου. Ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸ ἐπίτευγμα τοῦ Κόμματος καὶ ὅλου τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Τὸ κόμμα ποτὲ δὲν ἔπαιρνε μεγάλες καὶ θεμελιώδεις ἀποφάσεις χωρὶς νὰ συμβουλευθεῖ προηγουμένως μὲ τὸ λαό. 'Η σύγχρονη οἰκονομία, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ εἶναι τόσον περίπλοκες ποὺ νὰ τὶς δαμάσει μπορεῖ μόνον ἕνας πανίσχυρος συλλογικὸς νοῦς. Καὶ πρέπει νὰ ἀκοῦμε τοὺς εἰδικούς, τοὺς ἐπιστήμονες καὶ μάλιστα ὄχι μόνο τῆς μιᾶς κατεύθυνσης, τῆς μιᾶς σχολῆς. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ συμβουλευόμαστε τὸ λαὸ γιὰ νὰ ἀποφύγουμε κάθε λογῆς «ταλαντεύσεις καὶ παραπατήματα», ἄγουρες καὶ ἀπερίσκεπτες αὐθαίρετες ἀποφάσεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο συμπέρασμα τοῦ συγγραφέα τῶν ἀναμνήσεων.

Δεύτερο συμπέρασμα: 'Υπάρχει ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς στιγμῆς, — γράφει ὁ Ι. Μπρέζνιεφ. — 'Υπάρχει ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν δύσκολων περιόδων στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ λαοῦ. Παράδειγμα μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ὁ πόλεμος. 'Υπάρχει τέλος ὁ ἡρωϊσμὸς ὁ καθημερινός, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι συνειδητὰ καὶ μὲ τὴ δική τους θέληση καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους σὲ δεινὲς δυσκολίες ποὺ σὲ ἄλλο μέρος θὰ μποροῦσαν νὰ μὴ ὑπάρχουν· Πιστεύω πὼς οἱ ἄνθρωποι τῆς ξεχερσωμένης γῆς ἀποδείξανε πὼς εἶναι ἥρωες.

Ὁ «καθημερινὸς ἡρωϊσμός», ἀποτελεῖ συμπυκνωμένο περιεκτικὸ χαρακτηρισμὸ ἑνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοπαρατήρητα ἰδιώματα τοῦ σοβιετικοῦ τρόπου ζωῆς. 'Η ξεχερσωμένη γῆ τῶν σταθοχώραφων στὸ ὄχι καὶ τόσο μακρυνὸ παρελθόν, ἡ ἀξιοποιημένη, πρὶν ἄγονη ἔκταση, τῶν πετρελαιοπηγῶν (ὅπου ἀξιοποιεῖται ὁ ἐνεργειακὸς πλοῦτος τῶν καυσίμων τῆς Σιβηρίας) πρέπει νὰ θεωροῦνται σὰν κρίκοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἁλυσίδας. Αὐτὴ τὴ διαδοχικότητα ἔχουμε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ τὴ χαρακτηρίζουμε σὰν σταθερὰ πιὰ ριζωμένη ἰδιομορφία τοῦ σοβιετικοῦ τρόπου ζωῆς. 'Εδῶ, λοιπόν, στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅπου συγκλίνουν ἡ μεγάλη οἰκονομία μὲ τὴ μεγάλη πολιτική, δημιουργεῖται τὸ κλίμα κοινωνικῆς δραστηριότητας, ὅπου ἡ καθημερινὴ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐκδηλώσεις ἑνὸς πέρα γιὰ πέρα συνειδητοῦ ἀτομικοῦ καὶ μαζικοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Τρίτο συμπέρασμα: Οἱ ξεχερσωτές, δηλαδὴ αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ πιονέρικου κινήματος ποὺς τὶς στέππες τοῦ Καζαχστάν, ἀπὸ τὶς κεντρικὲς περιοχὲς τῆς Ρωσίας, ἀπὸ τὴν Οὐκρανία καὶ τὴν Λευκορωσία, ἀπὸ τὴν 'Εσθονία καὶ τὴ Μολδαυία, ἀπὸ τὴν 'Αρμενία καὶ τὴ Γεωργία, πράγμα ποὺ στὴν πράξη σημαίνει ἀπὸ τὶς πιὸ πολλὲς ἐθνικὲς δημοκρατίες, περιοχές, ἐπαρχίες, καὶ περιοφέρειες ἤξεραν πὼς οἱ ντόπιοι κάτοικοι τῶν στεππῶν — οἱ Καζάγοι θὰ τοὺς δεχτοῦν μὲ ὅλη τὴν ἐγκαρδιότητά τους, ἀδελφικά. Τὸ ξεχέρσωμα καὶ ἡ ἀξιοποίηση τῶν παρθένων ἀκαλλιέργητων ἐκτάσεων ἦταν γιὰ τοὺς Καζόχους, — θυμᾶται ὁ Μπρέζνιεφ — δυσκολοκατόρθωτος στόχος.

Ὁλόκληρες ἑκατονταετίες ὁ Καζάχικος λαὸς ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν κτηνοτροφία. Καὶ τώρα, ἐδῶ, πολλοὶ πάσα πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, καλοῦνταν νὰ γκρεμίσουν τὴν ἀπὸ ὀργάνωση τῆς ζωῆς τους στέππες, νὰ γίνουν καλλιεργάτες δημητριακῶν, χειριστὲς μηχανῶν, εἰδικοὶ τῆς σιτοπαραγωγῆς. Ὁ Καζάχικος λαὸς ἐπέβη κε στὸ ὕψος τῆς ἱστορίας του καὶ, κατανοῶντας τὶς ἀνάγκες ὅλης τῆς χώρας, ἔδειξε τὰ ἀστατικὰ καὶ διεθνιστικὰ του γνωρίσματα.

Ἔτσι, στὶς ξεχερσωμένες ἐκτάσεις ἐνδυναμώθηκε ἡ γοητεία τῆς φιλίας ἀνάμεσα σὲ λαοὺς καὶ ἐθνικότητες ποὺ ἀνταγωνίζαβσαν μιὰ καινούργια ἱστορικὴ κοινωνία — τὸν σοβιετικὸ λαό.

Ὁ Μπρέζνιεφ, ἀποκαλύπτοντας στὴν περίπτωση τῆς ξεχερσωμένης γῆς τοῦ Καζαχστὰν αὐτὰ καὶ ἄλλα ἰδιώματα καὶ γνωρίσματα τῆς σοσιαλιστικῆς πραγματικότητας, τοῦ σοβιετικοῦ τρόπου ζωῆς, καταλήγει στὸ ἑξῆς συμπέρασμα: Στὴν ξεχερσωμένη γῆ ἑκατομμύρια σοβιετικοὶ ἄνθρωποι συνεχίσαν νὰ κανουν πειράματα τῆς ἐπανάστασης, πολλαπλασίαζαν, νὲ καινούριες ἱστορικὲς συνθῆκες, τὶς κατακτήσεις της, ἔκαναν πράξη τὴ ζωντανὴ πεῖρα τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησης τοῦ ἀναπτυγμένου σοσιαλισμοῦ. Αὐτὸ ἐξηγεῖ, — συμπεραίνει ὁ Μπρέζνιεφ, — τοὺς λόγους ποὺ στὴ θύμησή μου ἔμειναν γιὰ πάντα ἀξέχαστα καὶ ἀνεκτίμητα τὰ χρόνια ποὺ δόθηκαν ἀμέριστα σ' αὐτὴ τὴ γῆ.

ΦΕΝΤΟΡ ΜΠΡΕΟΥΣ

Λαθρομετανάστευση ἀπὸ τὸ Βιετνάμ μὲ τὴ βοήθεια μεσαζόντων

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΓΑΔΩΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἕν διακριτικὸν τηλεφώνημα εἰς συγγενεῖς εἰς τὰς Η.Π.Α. Μία ἐπιταγὴ 2.000 δολλαρίων, ταχυδρομημένη εἰς μίαν ταχυδρομικὴν θυρίδα τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Μία ἀναμονὴ 16 ἑβδομάδων διὰ τὴν παράδοσιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ «σύνδεσμος» τῶν 10.000 μιλίων, λέγουν ὅτι λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς:

Ὁ κόκλος τῶν ἐξορίστων τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἔχει δώσει ἀριθμοὺς τηλεφώνων ἀτόμων ἀποδεδειγμένως Βιετναμοκινεζικῆς καταγωγῆς. Τὸ κέντρον τοῦ Λὸς Ἄντζελες λαμβάνει τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ὑποψηφίων φυγάδων, ὡς καὶ μίαν ἐπιταγὴν 2.000 δολλαρίων. Ἡ πληρωμὴ δίδεται προκαταβολικῶς, ἡ δὲ «παράδοσις» εἶναι ἐγγυημένη. Ὅταν αἱ ἐπιταγαὶ ἐξοφληθοῦν, τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων φυγάδων διαβιβάζονται εἰς τὸ Χὸνγκ Κόνγκ, ὅπου τὴν ὑπόθεσιν ἀναλαμβάνουν Κινέζοι οἱ ὁποῖοι εἶχον ζήσει εἰς τὸ Βιετνάμ. Οὗτοι, ἔχουν εἰς τὴ διάθεσὶν των πλοῖα: εἰς τὸ φορτηγὸν «Χάϊ Χόνγκ», τὸ ὁποῖον μετέφερεν εἰς τὴν Μαλαισίαν 2.504 πρόσφυγας, εὑρίσκονται δὲ εἰς ἐπαφὴν μὲ Κινέζους ἐπιχειρηματίας οἱ ὁποῖοι δεν ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴν Πόλιν Χὶ Τοὶ Μὶνχ καὶ οἱ ὁποῖοι, προφανῶς, κατώρθωσαν νὰ κρύψουν τὰ χρήματά των μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν.

Οἱ Κινέζοι αὐτοὶ ἐπιχειρηματίαι εἰδοποιοῦνται διὰ συνθηματικῶν ἐπιστολῶν ἀπὸ τὸ Χὸνγκ Κόνγκ περὶ τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φύγουν Οἱ Κινέζοι αὐτοὶ διωροδοκοῦν τοὺς κομμουνιστὰς ἀξιωματούχους καὶ ἀποστέλλουν εἰς καθωρισμένα σημεῖα τῆς ἀκτῆς μικρὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα διὰ νὰ παραλάβουν τοὺς φυγάδας τοὺς ὁποίους μεταφέρουν εἰς μεγαλύτερα πλοῖα τὰ ὁποῖα ἀναμένουν εἰς τὰ ἀνοικτά. Οἱ φυγάδες μεταφέρονται διὰ τῆς θαλάσσης τῆς Νοτίου Κίνας εἰς τὴν Μαλαισίαν, ὅπου ἀποβιβάζονται λάθρα. Ἐκεῖθεν, ἐναπόκειται εἰς τοὺς συγγενεῖς των νὰ χρηματοδοτήσουν τὸ ταξίδιόν των εἰς τὰς Η.Π.Α. καὶ νὰ κάμουν τὰς διατυπώσεις διὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὴν χώραν.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Πολλοὶ φυγάδες παραδέχονται ὅτι ἐπλήρωσαν διὰ νὰ φύγουν, μόνον ὅμως, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἠμποροῦν, Βιετναμῖται, μόνιμοι κάτοικοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, νὰ «παραγγέλουν» τὴν φυγάδευσιν συγγενῶν των ἀπὸ τὸ Βιετνάμ. Ἡ ἀξιοσημείωτος αὐτὴ ἐξέλιξις, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀδιανόητος μὲ τὴν στενὴν παρακολούθησιν τοῦ πλη θυσμοῦ ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς τοῦ Βιετνάμ, ἔχει, κατὰ τὰς πηγὰς τῆς Βιετναμικῆς κοινότητος εἰς τὰς Η.Π.Α., δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι ὡρισμένοι διεφθαρμένοι ἀξιωματοῦχοι εἰς τὴν Βιετναμικὴν πρωτεύουσαν ἀνέχονται καὶ βοηθοῦν, ἐπὶ πληρωμῇ, τὴν ἔξοδον. Στελέχη, ὅμως, τῆς Ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως λέγουν ὅτι εἶναι πιθανόν. αὐτὴ αὕτη ἡ κυβέρνησις τοῦ Βιετνὰμ νὰ ἀνέχεται αὐτὴν τὴν «λαθραίαν» ἔξοδον. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ὅτι ἡ ἀποβεκατισθεῖσα Κινεζικὴ κοινότης τῆς πόλεως Χὸ Τοί—Μίνχ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται κυρίως ἐξ ἐμπόρων, χρησιμοποιεῖ τὰ κρυμμένα κεφάλαιά της διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτοῦ λαθρεμπορίου διὰ πλοίων — μία πραγματικῶς, λίαν ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις.

Παραλλήλως πρὸς ὅλα αὐτά, ἔχει σημειωθῆ μία χαλάρωσις τῶν περιορισμῶν εἰς τὰς εἰσαγωγάς, τοῦτο δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς συγγενεῖς Βιετναμιτῶν εἰς τὰς ΗΠΑ νὰ ἀποστέλλουν τακτικῶς εἰς τὸ Βιετνὰμ συναρέττα, τζίνς, καλλυντικὰ καὶ ἄλλα εἴδη, ἀξίας ἑκατοντάδων δολλαρίων τὰ ὁποῖα ρευστοποιοῦνται εὐκολώτατα εἰς τὴν μαύρην ἀγοράν.

Οἱ Βιετναμῖται εἰς τὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὴν Νέαν Ὑόρκην, οἱ ὁποῖοι παραδέχονται ὅτι ἐχρησιμοποίησαν ἐπιτυχῶς τὸν «σύνδεσμον» τῶν 10.000 μιλίων, λέγουν ὅτι λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς:

Ὁ κόκλος τῶν ἐξορίστων τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἔχει δώσει ἀριθμοὺς τηλεφώνων ἀτόμων ἀποδεδειγμένως Βιετναμοκινεζικῆς καταγωγῆς. Τὸ κέντρον τοῦ Λὸς Ἄντζελες λαμβάνει τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ὑποψηφίων φυγάδων, ὡς καὶ μίαν ἐπιταγὴν 2.000 δολλαρίων. Ἡ πληρωμὴ δίδεται προκαταβολικῶς, ἡ δὲ «παράδοσις» εἶναι ἐγγυημένη. Ὅταν αἱ ἐπιταγαὶ ἐξοφληθοῦν, τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων φυγάδων διαβιβάζονται εἰς τὸ Χὸνγκ Κόνγκ, ὅπου τὴν ὑπόθεσιν ἀναλαμβάνουν Κινέζοι οἱ ὁποῖοι εἶχον ζήσει εἰς τὸ Βιετνάμ. Οὗτοι, ἔχουν εἰς τὴ διάθεσὶν των πλοῖα: εἰς τὸ φορτηγὸν «Χάϊ Χόνγκ», τὸ ὁποῖον μετέφερεν εἰς τὴν Μαλαισίαν 2.504 πρόσφυγας, εὑρίσκονται δὲ εἰς ἐπαφὴν μὲ Κινέζους ἐπιχειρηματίας οἱ ὁποῖοι δεν ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴν Πόλιν Χὶ Τοὶ Μὶνχ καὶ οἱ ὁποῖοι, προφανῶς, κατώρθωσαν νὰ κρύψουν τὰ χρήματά των μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν.

Οἱ Κινέζοι αὐτοὶ ἐπιχειρηματίαι εἰδοποιοῦνται διὰ συνθηματικῶν ἐπιστολῶν ἀπὸ τὸ Χὸνγκ Κόνγκ περὶ τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φύγουν Οἱ Κινέζοι αὐτοὶ διωροδοκοῦν τοὺς κομμουνιστὰς ἀξιωματούχους καὶ ἀποστέλλουν εἰς καθωρισμένα σημεῖα τῆς ἀκτῆς μικρὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα διὰ νὰ παραλάβουν τοὺς φυγάδας τοὺς ὁποίους μεταφέρουν εἰς μεγαλύτερα πλοῖα τὰ ὁποῖα ἀναμένουν εἰς τὰ ἀνοικτά. Οἱ φυγάδες μεταφέρονται διὰ τῆς θαλάσσης τῆς Νοτίου Κίνας εἰς τὴν Μαλαισίαν, ὅπου ἀποβιβάζονται λάθρα. Ἐκεῖθεν, ἐναπόκειται εἰς τοὺς συγγενεῖς των νὰ χρηματοδοτήσουν τὸ ταξίδιόν των εἰς τὰς Η.Π.Α. καὶ νὰ κάμουν τὰς διατυπώσεις διὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὴν χώραν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
Μικροβιολογίας — Βιοχημείας — Αἱματολογίας —Παρασιτολογίας
Δρ Π. ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
Ἰατρὸς—Μικροβιολόγος
Διδάκτωρ Ἰατρικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἰατρεῖον Κανακάρη 122 —Ἐρμοῦ
Τηλέφωνα: 222-600, οἰκίας 222-922

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Οἱ σοσιαλιστὲς τῆς Δυτ. Εὐρώπης συμφωνοῦν σ' αὐτὸ ποὺ δὲν θέλουν

Περισσότερος σοσιαλισμὸς θὰ φέρει μεγαλύτερη ἑνότητα

ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗ ΣΤΡΕΛΕΡ

ΠΑΡΙΣΙ. 'Η πρώτη ἐκδήλωση τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας τῶν σοσιαλιστῶν γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἔγινε στὴ Λίλλη στὶς 7 καὶ 8 Νοέμβρη. 'Ηγετικες προσωπικότητες τῶν Σοσιαλιστικῶν Κομμάτων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαικῆς Κοινότητας, καθὼς καὶ τῶν χωρῶν ποὺ εἶναι ὑποψήφιοι γιὰ τὴν ΕΟΚ (Πορτογαλία, 'Ισπανία, καὶ 'Ελλάδα), οἱ δήμαρχοι τῶν κυριότερων πόλεων (Παβία, Βενετία, Μιλάνο, 'Αμβοῦργο, Ρότερνταμ, Βρέμη, Ἄμστερνταμ, Κοπεγχάγη...), καὶ οἱ πρόεδροι τῶν περιφερειῶν, ἦταν παρόντες. Οἱ Πιέρ Μωρουά, δήμαρχος τῆς Λίλλης καὶ ὁ Ζάκ Λάνγκ, ὑπεύθυνος τοῦ γαλλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος γιὰ τὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία, θέλησαν νὰ δώσουν στὴν ἐκδήλωση αὐτὴ μιὰ πολιτιστικὴ διάσταση. 'Η φιλαρμονικὴ ὀρχήστρα τῆς Λίλλης, διευθυνόμενη ἀπὸ τὸν Ζὰν Κλὼντ Καζαντεσύ, ἐρμήνευσε τὸ ἔργο τοῦ Σέν μπεργκ «'Ο 'Επιζῶν τῆς Βαρσοβίας» καθὼς καὶ ἕνα ἔργο τοῦ Βάγκνερ, τὸ «'Ο Δεῖπνος τῶν 'Αποστόλων». Πολλοὶ διανοούμενοι συμμετεῖχαν στὴν πρώτη αὐτὴ ἐκδήλωση τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας τῶν Σοσιαλιστικῶν Κομμάτων τῆς ΕΟΚ. Μεταξὺ τους ὁ Χάϊνριχ Μπέλ, ὁ γιὰ πολλὰ χρόνια διευθυντὴς τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου, ὁ Πάολο Γκράσι καὶ ὁ Τζιόρτζιο Στρέλερ, σκηνοθέτης, διευθυντὴς τοῦ «Πίκολο Τεάτρο» τοῦ Μιλάνου. 'Ο Τζιόρτζιο Στρέλερ, σπάνια μπερδεύεται στὶς πολιτικὲς διαμάχες, ἂν καὶ εἶναι μέλος τοῦ ἰταλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος ἀπὸ τὸ 1939, καὶ μέλος τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς σ' αὐτὸ τὸ κόμμα. 'Ο Στρέλερ, λέει στὴ «Μόντ»: «Πιστεύω ὅτι ὁ ρόλος ἑνὸς διανοούμενου, δὲν εἶναι νὰ βρίσκεται «πάνω ἀπὸ τὸ πλῆθος», ἀπέχοντας κατὰ κάποιον τρόπο ἀπὸ τὴν πράξη ποὺ πάντα μαρτυρεῖ μιὰ πολιτιστικὴ περηφάνεια, ἀλλὰ νὰ συμμετέχει στὴν πολιτικὴ ζωή, χρησιμοποιώντας τὰ δικά του μέσα. Τὸ δικό του μέσο εἶναι τὸ θέατρο. 'Η ἵδρυση πρῶτα καὶ μετὰ ἡ ὑπεράσπιση (γιατὶ πρόκειται ἀκόμη καὶ σήμερα γιὰ μιὰ μάχη), ἑνὸς θεάτρου σὰν τέχνη, μὲ λαϊκὸ χαρακτήρα, δηλαδὴ συνδεμένου μὲ τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς, πλατιὰ λαϊκοῦ, καὶ ἐλεύθερου, οὐσιαστικὰ ἀριστεροῦ, δηλαδὴ λαϊκοῦ. 'Ενὸς θεάτρου ποὺ ἀντιμετωπίζεται σὰν χῶρος καὶ σὰν ἀναπαράσταση πραγμάτων ποὺ κατὰ κάποιαν ἔννοια ἀναπαρασταίνονται «ἐνάντια» ἑνὸς τρόπου θεώρησης, ὄχι μόνον τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς ἐπίσης».

'Η Εὐρώπη γιὰ τὸν Τζιόρτζιο Στρέλερ, εἶναι κάπως ἡ προέκταση τοῦ εἰδικοῦ οἰκείου τοῦ σύμπαντος. Γεννήθηκε στὴ Τριγέστη, τόπον ὅπου συναντιόταν ἡ σλαβικὴ μὲ τὴν ἰταλικὴ κουλτούρα. 'Η γιαγιά του, πάλι ἦταν Παριζιάνα. Ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ μὲ «πολιτικὴ ἀφέλεια» ἀντιμετωπίζω μὲ κάποια τρυφερότητα τὴν ἑνωμένη Εὐρώπη σὰν τὴν οἰκογένειά μου, στὴν ὁποία μιλιόντουσαν τέσσερις γλῶσσες καὶ ὅπου μερικὲς φορὲς οἱ μὲν δὲν γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὴν γλῶσσα τῶν ἄλλων. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν οἰκ